

(prispevki naših petošolcev pod mentorstvom učiteljice Marije Štesl)

NOČEM UMRETI, HOČEM ŽIVETI

Črna koža, črn pogled,
majhen deček gleda v svet.
Zakaj tako žalosten je,
zakaj njegovo srce joče se?

Mama in oči bolna sta,
vsak dan se jokata,
Zakaj bolezen tako kruta je,
zakaj izbrala starša je?

AIDS kruto širi se,
na nikogar ne ozira se.
Le ena misel v dečku je:
Nočem umreti, hočem živeti!

Mario Pezer, 5. razred
OŠ Grad

POMAGAJMO!

Mali Izu tovornjak že vozi,
s sestro Marijo po čudoviti naravi kroži.

V mestecu majhnem otroci se igrajo,
a le z igračami, ki jih sami izdelati znajo.

Ljudje lačni in bolni vseppek umirajo,
za obolelimi z AIDS-om vsi se ozirajo.

Otroci brez staršev nočejo živeti,
zato **pomagajmo**, da jim ne bo treba trpeti!

Mojca Vertič, 5. razred
OŠ Grad

ZAKAJ MORA OTROK TRPETI?

Hočem živeti,
nočem umreti.
Hočem živeti
in nočem umreti!

Rada bi vam pomagala,
a ne vem,
kako pogum bi zbrala.

Hočem živeti,
nočem umreti.
Hočem živeti
in nočem umreti!

Brez staršev in hrane
težko je živeti,
ne vem,
zakaj mora otrok tako trpeti.

Hočem živeti,
nočem umreti.
Hočem živeti
in nočem umreti!

Da AIDS bi znali pregnati,
več denarja bi vam morali dati.

Nina Kisilak, 5. razred
OŠ Grad

ČE BI IMEL ČAROBNO PALICO ...

Živim v Sloveniji. Nismo preveč bogati, a imamo vse, kar potrebujemo. Otroci Afrike tega seveda nimajo.

Nikoli na bom pozabil tistih velikih črnih oči! Afriški otroci živijo v krutih življenjskih razmerah. Tudi najnujnejših stvari, kot so hrana, obleka, šola ..., nimajo.

Ker živijo v tako slabih razmerah, se tam še hitreje širijo bolezni, med katerimi so tudi take, ki se ne dajo pozdraviti, npr. AIDS. Zanj pravijo, da je bolezen, povezana z revščino in nepoučenostjo.

Zaradi AIDS-a je po svetu umrlo že na milijone ljudi. Bolezen ne izbira.

V srcu me stiska, ko pomislim na malega črnčka, ki že od rojstva boleha za AIDS-om. Zdravila še ni, pa tudi denarja ne.

Če bi imel čarobno palico, bi rešil vse ljudi. Pomagal bi jim živeti življenje brez bolezni in brez bolečin.

Tadej Marič, 5. razred
OŠ Grad

IMEJMO MANJ, DAJMO NJIM

Če bi imela denar, bi ga dala revnim, ubogim ljudem, ki živijo v Afriki.

Živimo v velikih hišah.

Hodimo v šolo, pa se nočemo učiti.

Otroci Afrike bi se radi učili, a nimajo možnosti. Pomagajmo jim!

Mogoče bi mi lahko imeli manj (učbenikov, računalnikov, igric, TV sprejemnikov ...), da bi več dali njim.

Če ne bodo hodili v šolo, tudi v bodoče ne bodo mogli ničesar spremeniti, vedno bodo zaostali, čeprav so pametni.

Evelina Mešič, 5. razred
OŠ Grad

HOČEM ŽIVETI

- Rad bi videl, kako živite, čeprav imate veliko okužb z virusom HIV.
- Rad bi si ogledal vašo čudovito pokrajino.
- Če bi bil starejši, bi poskušal najti način, da bi vam pomagal.
- Če bi bil milijonar, bi vam dal denar za hrano in zdravila.
- Če bi bil politik, bi farmacevtskim tovarnam naročil, naj se namesto s kozmetiko ukvarjajo z iskanjem zdravila za AIDS.
- Če bi bil znanstvenik, bi iskal zdravilo za AIDS.

David Gjergjek, 5. razred
OŠ Grad

(pa še nekaj misli naših šestošolcev pod mentorstvom učiteljice Nataše Kuhar Čerpnjak)

HOČEM ŽIVETI!

Nimam družine,
sam sem.
Trpim.
Potrebujem zdravilo,
pomoč,
starše,
življenje...
Nočem še smrti,
niti nebes,
še manj pa pekla.
Nočem bolezni,
še manj bolnice.

So otroci v Afriki
in potrebujejo našo pomoč.

Zato jim pomagajmo!

Tamara Grah, 6.a,
OŠ Grad

HOČEM ŽIVETI

Smo bolni.
Dobimo zdravila.
Prenehamo dihati.
Življenje se konča.
Pridemo v nebesa,
kjer je mesto
za pridna telesa.
AIDS
in
HIV.

Timotej Pozman, 6.a,
OŠ Grad

HOČEM ŽIVETI

Otroci v Afriki
bolezen imajo,
dihajo komaj,
trpijo vse življenje.

Smrt se jim bliža.
V nebesih jih čaka bog.

Tam bo lepo.

Daniel Kerec, 6.a,
OŠ Grad

HOČEM ŽIVETI!

POMOČ
ZDRAVILO
ŽIVLJENJE
TEŽKO
DIHANJE
TRPLJENJE
ŽALOST
SMRT

OTROCI
V
AFRIKI
POTREBUJEJO
NAŠO
POMOČ!

Nina Fujs, 6.a,
OŠ Grad

HOČEM ŽIVETI

STARŠI
OTROCI
DRUŽINA
RDEČA PENTLJA
ZDRAVILO
POMOČ
TRPLJENJE
DRUŽINA
SMRT
V
AFRIKI
ŽIVI!

Melanie Sukič, 6.a,
OŠ Grad

SPOMINI NA KOSU PAPIRJA

Mama,
bila si del moje družine.

Mnogo preveč si pretrpela.
Spomnim se,
kako si hodila po bolnici.
Mnogo preveč zdravil si potrebovala.

Toda odšla si,
nazaj te več ne bo.
Za teboj so ostali le blede spomini na kosu papirja.

Jasmina Ferencek, 6.a,
OŠ Grad

How big this world is, yet I am here alone!
I have no mother, no father, no sister, and no brother.
I have noone to play with.
I live in this world as a poor orphan.
I live in on old house with strangers, but at least I get some water.
Somehow it has all been all right, but now my world is shattered,
for I have found out that AIDS is my life.
I will live until I'm 30,
and then I will go to heaven.

Melanie Sukič
Antonija Recek
Nina Grah
Katja Bedoke

(sedmošolci so zapisali pod vodstvom učitelja Alojza Tuškei naslednje misli)

HOČEM ŽIVETI

Hočem živeti, nočem trpeti,
kakor vsi, kakor ti.
Nekdo umira,
vse se podira.
Morda preživimo,
če se borimo.

Moja družina je moje veselje,
njihovo življenje je moje trpljenje.
Pomagaj mi, zaupam ti.
Tu mora biti sreča,
nočem, da me spremlja nesreča.

Iva Celec, 7. b
OŠ Grad

HOČEM ŽIVETI

Hočem živeti,
ne pa z boleznijo umreti.
Hočem ljubiti,
ne pa družine izgubiti.

Živeti ni lahko,
zato borimo se tako,
da nam vsak trenutek bo,
naklonjen, kot le malokdo.

Veseli smo,
ker še živimo.
Vendar ne vemo,
kaj z nami čez nekaj časa bo.

Za življenje mi trpimo,
z boleznijo živimo.
Živeti hočemo,
umreti nočemo.

Ana Klement, 7.b
OŠ Grad

HOČEMO ŽIVETI

Hočemo živeti, pa čeprav naše življenje je revno,
pa čeprav večkrat jemo samo enkrat dnevno.
UPAMO, DA BO BOLJE!

Hočemo živeti, pa čeprav živimo skromno,
medsebojna pomoč pomeni nam ogromno.
UPAMO, DA BO BOLJE!

Hočemo živeti, pa čeprav živimo s sorodniki,
ker starši so umrli,
nikoli ne bomo se sprli.
UPAMO, DA BO BOLJE!

Hočemo živeti, pa čeprav nismo deležni tolake ljubezni,
pa čeprav lotevajo se nas bolezní.
UPAMO, DA BO BOLJE!

Hočemo živeti, pa čeprav med nami je razširjen AIDS.
UPAMO, DA BO BOLJE!

Sanja Šarkanj, 7.b
OŠ Grad

HOČEM ŽIVETI

V Afriki, v državi Zambija, je približno 1.5 milijonov ljudi okuženih z virusom HIV in tako dobijo bolezen imenovano AIDS. Okuženi so celo otroci mlajši od deset let. Starši jim umrejo zelo zgodaj, zato živijo pri starih starših, tetah ali pri prijaznih ljudeh, ki jih sprejmejo v dom. Toda čeprav imajo streho nad glavo, si denar morajo prislužiti sami. Nekateri čez dan dobijo samo kozarec vode. Na dan umre približno tisoč otrok.

Njihov svet se precej razlikuje od našega. Nam ni treba delati že od mladih nog in za nas skrbijo starši. Naša naloga je le, da hodimo v šolo. Včasih pa se pritožujemo, zakaj moramo hoditi v šolo, in se ne zavedamo, kaj vse bi dali oni, da bi lahko bili na našem mestu in brezplačno dobili vsaj osnovno izobrazbo. Pri nas ni toliko bolezní kot v Afriki in za približno 1,5 milijona ljudi je v Zambiji vsaka najmanjša bolezen lahko smrtonosna. Pomagajmo torej tem otrokom, da bodo tudi oni zaživelí življenje, kot si ga zaslužijo vsi otroci na tem planetu.

Evelin Huber, 7.a
OŠ Grad

HOČEM ŽIVETI

Hočem živeti,
ne pa umreti.
Čeprav je življenje kruto,
je včasih pa s srečo posuto.

Veliko prijateljev z nami živi,
veliko prijateljev zaradi družine srečo izgubi.

Če hočeš živeti ti,
Hočejo tudi oni.
Pojdimo jim pomagat,
jim bolečine odpravljat.

Monika Šparaš, 7.a
OŠ Grad

(O AIDS-u v Afriki so razmišljali tudi osmošolci pod mentorstvom učiteljice Marije Štesl)

HOČEM ŽIVETI

Hočem živeti,
nočem trpeti!
Hočem živeti,
igračice imeti!

Hočem živeti,
kdaj v šolo prispeti.
Pa nimam denarja,
da rešila bi se barja.

Hočem živeti,
a čas mi je šteti.
HIV mi preti,
že AIDS me lovi.

Hočem živeti,
ne lakote trpeti.
Hočem živeti,
ne mlada umreti.

Srce me boli,
ker staršev ob meni ni.
Zato prosim naglas:
» Rešite nas!«

Urška Dervarič, 8.razred
OŠ Grad

HIV

Hočem živeti,
ne hitro umreti.
Tu, kjer živim,
čeprav se bojim.

Življenje je dar,
če je lahko ali težko,
od Boga nam je dano,
čeprav ga včasih ni vredno.

V Zambiji živeti
res ni lepo,
otrok brez staršev
vsakdanje je zlo.

HIV nam na vsakem koraku sledi,
čeprav veliko ljudi se proti njemu bori.
Vedno huje nam AIDS preti,
ubija tudi nedolžne ljudi.

iz Zambije:
Nuša Donoša, 8. razred
OŠ Grad

JUG JE SAM

Na severu ptički žvrgolijo in se veselijo,
na vzhodu sonce je spet vzšlo,
na zahodu pravkar spat je šlo,
le jug ostal je sam
in Afrika ostala je tam.

Pozabljena od Boga in ljudi,
ta dežela lakoto in pomanjkanje trpi.
Le AIDS ji zvesto ob strani stoji,
tudi otrok, nedolžen otrok, lahko zboli.

Patrik Špilak, 8. razred,
OŠ Grad

(tudi učitelj Alojz Tuškei je delal z osmošolci)

HOČEM ŽIVETI

HIV (humani imunodeficientni virus) ali virus humane imunske pomanjkljivosti povzroča AIDS. Do januarja 2006 je za tem virusom umrlo več kot 25.000.000 ljudi. Virus je bil odkrit leta 1981. Prenaša se s krvjo, preko spolnih odnosov, nerazkuženih igel... Veliko znanstvenikov meni, da se otroci okužijo že preko materinega mleka.

Širjenje virusa bi lahko preprečili tako, da v trgovinah ne bi prodajali drog in ostalih škodljivih snovi. Ljudem po svetu bi lahko preskrbeli zaščito pri spolnih odnosih, četudi so revni. Naredili bi lahko posebna zdravila, ki bi jih uporabljali, ko bi imeli visoko telesno temperaturo, glavobol, izgubo teka, bele obloge v ustih ... To so tudi simptomi za okužbo z virusom HIV. Vsak dan se s tem virusom okuži okrog 16.000 mladih ljudi. HIV lahko povzroči veliko tragedijo po svetu.

Toda ljudje hočemo živeti, ne pa umreti! Zamislimo si, koliko hrane odvržemo v koš. Kaj pa jedo otroci v Afriki, Zambiji in drugod po svetu? Tudi oni imajo sanje o mesu in prilogah. Človek bi lahko uporabno hrano, oblačila in predmete, ki jih ne potrebuje, poslal med revne otroke. Otroci bi zagotovo jokali, če bi dobili vsaj en bonbon.

Se sprašujete, zakaj ste debeli? Polne police sladkarij v trgovinah bi si lahko privoščili tudi revni otroci. V Zambiji imajo otroci revne domove, zelo malo čiste vode, jedo enkrat na dan ali pa obroka sploh nimajo. Kaj pa mi? Jemo vsaj petkrat na dan ali pa si hrano privoščimo vsako uro. Pri današnji mladini so obroki nezdravi. V Zambiji je 10 % revnih otrok, 15 % deklet in 5 % otrok je okuženih z virusom HIV. Mnoga dekleta že pri enajstih letih prodajajo svoje telo za denar.

Zambija ima nekaj naravnih bogastev, katerih proizvodnja pa v zadnjem času peša. V šolo se lahko vpišejo le otroci iz bogatejših družin, saj je šolanje potrebno plačati. Mislim, da bi bilo pravično, če bi se v šolo lahko vpisal vsak posameznik, četudi reven. Otroci imajo pravico do šolanja. Država bi lahko poskrbela, da bi imeli enake pravice, kot jih imamo v Sloveniji. V Zambiji je v šoli oz. v razredu od 50 do 60 otrok. Mnogi se sprašujejo, zakaj ne vsi. Tamkajšnji otroci se igrajo z igračami, narejenimi iz odpadkov. Njihov način življenja nas lahko globoko prizadene.

Svet naj poskrbi, da se HIV & AIDS ne bi širila in da bi ljudje živeli srečno življenje.

HOČEMO ŽIVETI!

Leja Krpič, 8. razred,

OŠ Grad

(devetošolci so ustvarjali pod mentorstvom učiteljice Marije Štesl)

NAREDIMO VEČ, NAJVEČ

Kot že vemo je AIDS eden izmed najbolj perečih problemov današnjega sveta. Čeprav je svet napreden, moderniziran, zdravila zanj še niso odkrili. AIDS je neozdravljiva bolezen, katere posledica je prehitra smrt mladih, pogosto tudi nedolžnih ljudi..

Razširjen je po vsem svetu, najbolj prizadeto pa je območje Afrike.

V šoli smo si ogledali dokumentarec, ki je govoril o hudih, ganljivih razmerah v Afriki. AIDS je v Afriki epidemija in širi se brez postanka. Okuži se lahko prav vsak, tudi otroci, ki komaj prijo na svet. Mučijo jih še lakota, revščina in številne bolezni. Ljudje iz teh območij so najbolj izpostavljeni AIDS-u. Zaščite ne poznajo, pa tudi posledic okužbe se premalo zavedajo. Verjetno se sploh ne zavedamo, koliko otrok in staršev umira dnevno, razen če nam podatke o tem kdo položi na mizo. Pa še takrat o tem premalo razmišljamo ali popolnoma spregledamo.

Podatki, ki smo jih izvedeli iz Marijine pripovedi o Zambiji so bili presenetljivi in to, da smo s tem seznanjeni, je že korak naprej. Seveda ni dovolj, da si dokumentarec le ogledamo, pa tudi to, da se nam žrtve AIDS-a samo smilijo, ni dovolj. Potrebno je tudi nekaj storiti. Tem ljudem bi morali pomagati.

Afrika je revna, zaostala država, njeni prebivalci si sami nikakor ne morejo pomagati. Mi, iz razvitega sveta, kjer bolezen nadzorujemo, smo jim dolžni pomagati, saj vsi živimo na istem planetu.

Organizacije kot so Unicef, Karitas in Rdeči križ prispevajo svoj delež. Vendar je po poročanjih iz Afrike vse to premalo. Številke obolelih in umrlih so še vedno zaskrbljujoče. Problem je, da so bili in so še vedno ljudje premalo ozaveščeni in temu ne namenijo dovolj pozornosti. Vemo, da v Sloveniji z AIDS-om nimamo takšnih težav kot v Afriki in zato moč AIDS-a podcenjujemo. Malo možnosti je, da bi postal pandemija tu, pri nas, je pa kar nekaj tistih, ki so okuženi. Osebno ne poznam nikogar, a predvidevam, da obolelim sicer nudijo dobro medicinsko pomoč, vendar se jih ljudje, ki vedo, da so okuženi, izogibajo.

Iz dokumentarca, ki smo si ga ogledali, je razvidno, da se tudi tam izogibajo okuženim družinam in da se te družine bolezni in stiske sramujejo. Medicinska pomoč je tam slaba, kajti primanjkuje jim zdravil.

Dobrodельne organizacije sporočajo, naj darujemo denar za nakup zdravil. Sama sem istega mnenja. Tudi v posameznih ustanovah (šolah, delovnih organizacijah, cerkvah...) bi lahko organizirali velike dobrodelne akcije s kratkimi prireditvami. Na velikem platnu bi prikazali razmere v Afriki in prepričana sem, da bi se ljudi dotaknilo. Prav vsak bi se odzval. Prikazali bi morali tudi, kako naj se obnašamo, da se ne bomo okužili z AIDS-om. Razmišljati bi morali o problemu spolnih odnosov z različnimi partnerji, o pravilni uporabi igel, zmanjšanju prostitucije itd.

V Afriko bi lahko poslali naše ljudi, ki bi Afričanom skušali razložiti vse o AIDS-u.

Prav tako bi se obiskov udeležili psihologi, ki bi pomagali otrokom, ki so izgubili starše ali staršem, ki so izgubili otroke, tudi tistim, pa tudi tistim, ki so hudo prizadeti, osamljeni in obupani, ker so okuženi. Zanimivo bi bilo, če bi tja poslali tudi otroke, najstnike, ki bi se spoprijateljili s tistimi v Afriki. Izmenjali bi se mnenja, se pogovarjali ...

Pogled na bolezen in na tiste, ki so bolni, bi se spremenil, prav tako bi se izboljšale razmere.

Ker sami ne zmoremo narediti veliko, upamo na čim večji odziv voditeljev, ki lahko naredijo več, največ!

Janja Bernjak, 9. razred

MARIJA IZ ZAMBIJE O VIRUSU HIV

Moje ime je Marija, stara sem 11 let in prihajam iz Zambije. Živim v majhni hiši z bratoma in z virusom HIV okuženo mamo. Zaradi okužbe so mamo odpustili iz službe. Težko se prebijamo iz meseca v mesec. Zaradi pomakanja smo zelo slabo oblečeni, nimamo igrač, da bi si krajšali dneve. Naš vsakdan je drugačen od vašega: zjutraj vstanemo in kdor ima denar, gre v šolo, kdor ga nima pa ostane doma in pomaga staršem in ostalim sorodnikom pri delu. Jaz hodim v vaško šolo, saj je v državni premalo prostora. V enem razredu nas je od 40-50. Zelo težko se zberemo in učimo, saj nam po glavi ves čas rojijo razne bolezni in misel na to, da bomo morali, ko pridemo domov, spet garati. Ja, vse za ta ljubi kruhek! Smo brez igrač, pogosto povsem odrezani od ostalega sveta. Ker smo revna država z veliko HIV okuženimi, se nihče ne zavzema za, verjetno se bojijo, da bi se še sami okužili. Srce me boli, ko se sprehajam po ulicah in vidim okužene otroke. Bolni otroci so zelo šibki in najhujše je gledati majhnega otroka, ki se je komaj rodil pa že umira. Veliko ljudi pa je tudi neodgovornih, predvsem pri spolnih odnosih, s katerimi se okuži največ mladih, pa tudi manj mladih. Ni nujno, da umreš, dovolj hudo je že to, da virus prenašaš naokrog in okužiš nič hudega sluteče žrtve. Če zboliš in to poveš drugim, te vsi gledajo, kot da si ... zguba, izmeček, smet ... Zato se raje zapremo v ožji družinski krog. Najhujše pa je to, da ni zdravila. Oh, ko bi ga našli! To je moja največja želja. Nekateri, predvsem otroci, sanjajo, da bodo postali ... nekaj, a ko izvejo, da so okuženi z virusom HIV, se jim zrušijo vse sanje in zgubijo voljo do življenja. Zato ljudi, ki imajo denar in nam lahko pomagajo, prosim, naj to storijo.

Pomagajte nam, prispevajte denar za gradnjo bolnišnic, ustanov, šol ... Omogočite nam nakup zdravil za obolele z virusom HIV in AIDS, s katerimi bi ublažili bolečine ljudi, ki bolehalo ali so okuženi s tem pogubnim virusom.

Patricija Celec, 9.razred
OŠ Grad

Zambija, dežela, ki te navdihuje, a ti obenem para srce.

Mame in otroci, okuženi z AIDS-om.

Bolni, sestradani, shirani ...

Umiranje na obroke, trpljenj, katerega cilj je smrt – prezgodnja smrt!

Otroci brez staršev, starši brez otrok.

Večer, čudovit sončni zahod, lakota in spanje z nekaj požirki vode.

Je to sploh še življenje?

Branka Bjelić, 9.razred
OŠ Grad

NEDOLŽNI OTROCI – ŽRTVE AIDSA

Ko otrok prijoče na svet,
materi na obraz nariše nasmeh.

A ne traja dolgo,
kajti ta svet je zaklet!
Živeti?

To pravi je greh!

Z virusom HIV okužena mati,
okuži otroka, zanj mora se bati.

Nato AIDS okrog se klati,
mati otroka, svojega otroka,
mora mu dati.

Ti, Afrika, AIDS-a domovina,
čudovita si, a nedolžnim pogosto mina.
Nedolžne otroške oči v svet strmijo,
sprašujejo,
če veliki in bogati jim milosti kaj podelijo.

Tilen Gomboc, 9. razred
OŠ Grad

(Učenka 4. razreda je ustvarjala pod mentorstvom učiteljice Mateje Hladen)

HOČEM ŽIVETI

Tam v deželi revščine
je vse drugače.
Otroci so prisiljeni delati
dneve in noči,
a ni jim pomoči.

Nimajo ne hrane,
ne pijače
in so brez igrače.

Življenje tam je hudo,
Saj hočejo živeti
in ne umreti.
Živeti vsak hoče,
in od AIDS-a umreti noče.

Vsi imajo lepe sanje,
zato pomagajmo jim,
da se uresničijo.

Lara Valec, 4. b, OŠ Grad